

ERICSSON PEKINGNYTT

Personaltidning för anställda vid Telefon AB LM Ericssons Norrköpingsfabrik Nr 3 1987 Ärgång 9

Nu har dom haft roligt igen, dom där långhåriga utklädda sakerna från NG, som drar genom stan på karnevalskvällen. Man blir lite avundsjuk när man står och ser lite tråkig ut som åskådare. På bilderna kan urskiljas bl a. han skyddsingenjörn, dom där förmännen i verkstan och spolavdelningen och ho på kontoret. Kanske kan man få vara med nästa år?

ERIPASS Passage- kontroll

Nu är det dags att plocka fram ID-korten!

För att öka säkerheten vid vår anläggning har ett passagekontrollsystem installerats. Det innebär att vi måste använda vårt ID-kort för att kunna komma in i grindar och dörrar.

Störst behov av ökad säkerhet har det varit på Sandgatan.

Där har önskade personer vid ett flertal tillfällen varit in i våra lokaler.

Därför kommer Sandgatans samtliga dörrar från gården att låsas, och endast kunna öppnas genom att sticka in ID-kortet i de kortläsare som finns vid resp. dörr.

Vid Bredgatan kommer dom stora grindarna även i fortsättningen att vara öppna vid arbetets början, delar av lunchen, och vid arbetets slut. Dess emellan skall kortet användas för att gå in och ut genom lilla grinden.

SANDGATAN

Kortläsning finns vid lastkajen, stora trapphuset, mellan FHV och VT 723, samt in till kvinnliga omklädningsrummet.

BREDGATAN

Kortläsare finns för in och ut passage i lilla grinden.

HUR ANVÄNDS KORTET?

Kortet insättes i läsaren med foto uppåt och med "fötterna" in först.

Dagtid sättes kortet in i läsaren, vid godkänt kort tänds grön lampa och dörren eller grindens lås öppnas. Kvällstid (efter kl. 18.00) fodras att den personliga koden knappas in för passage. Undantag från detta är läsaren för utpassage i lilla grinden Bredgatan.

Om du får problem med ditt ID-kort kontaktar du personalavdelningen, tel. 276, eller din förman.

Ove Rosin

Ove Rosin tar sig in på Sandgatan.

NU ÄR DET DAGS

I dagarna får du information i brevlådan hemma, om Erixssons erbjudande om konvertibler till alla anställda. Vi rekommenderar dig att läsa noga. Härnedan får du dels tidsplan över vad som kommer att hända och när, och dels synpunkter från dem som är konvertibelinformatörer vid NG. Pekingnytt har intervjuat dem för att du ska få hjälp att bestämma dig. Det är viktigt att du vet vad du gör och inte går miste om tillfället.

TIDSPLAN

18 september: Konvertibelvillkoren fastställs.

25 september: (senast): Info-material hemma i din brevlåda.

V40: Muntlig info till alla anställda i "högskolan".

V40-42: Teckning av konvertibler.

4 december: Besked om tilldelning av konvertibler.

11 december: Sista betalningsdag.

Rune Håkansson: Man kanske funderar litet när man ser Ericssons halvårsbokslut, som inte är så väldigt ljusst. Å andra sidan är det en klar fördel, när man ska skaffa konvertibler, att inte aktierna rakar i höjden.

Man ska inte stirra sig blind på kortsiktiga dåliga resultat, utan vara klar över att konvertibler är en långsiktig investering vars resultat beror av hur Ericssonaktierna utvecklas fram till konverteringsdagen som är 15 mars 1993. Det är ju upp till varje enskild anställd att bestämma hur han/hon ser på Ericssons framtida möjligheter. Själv tror jag på företaget och tänker teckna mig för en ganska stor summa.

Kurt Gölin: Det finns goda skäl till att gå ut till samtliga anställda om erbjudandet till köp av Ericssonkonvertibler. Ett enastående tillfälle som det blir svårt att överträffa. Om någon känner sig osäker

om vad en konvertibel är för något, tveka inte att fråga mig om detta jag står till förfogande.

Jag vill även tillägga att min fackliga bakgrund inte är till något hinder för att övertyga alla Ericssonanställda om betydelsen att bli ägare till Ericssonkonvertibler.

Jag känner mig snarare hedrad av att vara med om denna historiska händelse.

Bernth Carlsson: Det blir i dag allt vanligare att större företag riktar konvertibler enbart till sina anställda. Villkoren brukar då också vara förmånliga. Så också nu när Ericsson gör det.

Men att köpa konvertibler är helt och hållet ett personligt beslut som varje anställd har att ta ställning till.

Jag har ställt upp som ombud för att informera och hjälpa till, inte för att påverka. De som vill diskutera kring

Ericssons konvertibler är mycket välkommen.

Jag tycker att det är önskvärt att alla antällda sätter sig in i vad det innebär även om man inte tänker köpa.

Framförallt ska man inte avstå därför att det verkar krångligt.

Det är det inte.

Tycker du det så hör av dig. Man kan se Ericssonkonvertibler som ett sätt att spara med hyfsad ränta. Samtidigt kan man var med och spekulera i Ericssonaktien på börsen och eventuellt göra en extra tjänst. Detta utan att riskera den förlust som annars är faren vid börsaffärer.

Har man inga pengar att köpa för så får man låna. Kostnaden för ett sådant lån är mycket liten. Då kan man ändå dra nytta av en eventuell börsuppgång.

Vad är då nackdelarna? Om vi ser till riskerna så är de tämligen obefintliga förutsatt att Ericsson inte går i konkurs eller att skatteregler och räntenivåer inte radikalt ändras genom politiska beslut.

Däremot kan man möjligen ha mer ideologiska invändningar mot aktiemarknaden. Accepterar man inte inkomster av annat slag än genom sitt eget arbete ska man givetvis inte bry sig om aktier.

Men då ska man nog inte tippa eller spela på Lotto heller. Ett av skälen till att Ericsson ger ut konvertibler speciellt för sina anställda är för övrigt att vi genom vår arbetsinsats påverkar företagets resultat. Därigenom kan vi också påverka värdeutvecklingen av konvertibeln.

Det är såvitt jag förstår ett tillfälle som inte återkommer. Därför ännu en uppmaning till att sätta sig in i vad det innebär.

Vi hjälper till om Ni hör av Er.

VAD HÄNDER PÅ NG?

I vår reportageserie har vi till detta nummer besökt VT 316 och VT 318.

VT 316

På VT 316, plan 5, Bredgatan träffar vi förman Harry Holm. Med hjälp av instruktörerna Kaisa Mäntyniemi, Jan Filipiak samt för tillfället utlånade Lars Flodeby och ett 30-tal duktiga medarbetare, förarbetar man här ca 900 kretskort/dag. Det blir ca 600 000 komponenter i perioden som på detta sätt "flödar" genom avdelningen.

Det hela börjar, som vanligt, med order från planeringen varefter erforderligt gods kommer från förrådet. Efter koll med specar och ritningar, att allt är rätt, monteras så diverse stift och kontakter samt ev övriga komponenter på kretskorten. Även maskinell bandning och montering göres. De förarbetade korten och bandsekvenserna levereras sedan till olika "kunder", d v s avdelningar.

Två sekvensmaskiner sköter bandningen och en monteringsmaskin "tar hand om" IC-kretsarna. Ca 100 000 komponenter/dag klaras på detta sätt.

Anki Andersson ställer in seqvensern.

Christina Öunpuu sätter i DIP-ar.

På VT 316 arbetar man även i skift förutom ordinarie arbetstid. Skiftet är från kl 5.30–13.48 samt 13.30–22.42 (kvällsskiftet). Instruktör för "skiftgångarna" är Aza Stameus (13.30–22.42).

De som jobbar med maskinmontering brukar även skifta jobb med varandra, så att alla klarar av alla maskinerna. De gör också alla detaljprogram till maskinerna. Ett arbetssätt som tycks vara tillfredsstäl-

lande. När så alla arbetsmoment är avklarade skickas jobben till respektive monteringsavdelning.

En trevlig och god stämning med gott kamratskap tycks råda och den enda malörten, för tillfället i alla fall, tycks vara att orderinlägningen är lite ojämn, vilket ibland skapar irritation. Men det ska väl "re se" det också vartefter.

Vi tackar Harry och ilar för att uttyda våra "kråkfötter"

AG

Anna-Stina Tholander sätter i stift.

VT 318

Vt 318 beläget högst upp på Bredgatan, med en fantastisk fin utsikt över Norrköping är specialister på litet av varje. Arbetsledaren Anders Lysén har till sin hjälp instruktörerna Agnese Caprari och Lennart Brandt plus ca 30 duktiga medarbetare. Specialprodukten för avdelningen är 30-kanal PCM som produceras i en takt av ca 600 kretskort per dag.

Vad är då 30-kanal PCM? Jo, det ingår i ett specialsystem som multiplexar sexton 30-kanals delflöden till en 480-kanals bitström med betydande kostnadsbesparing.

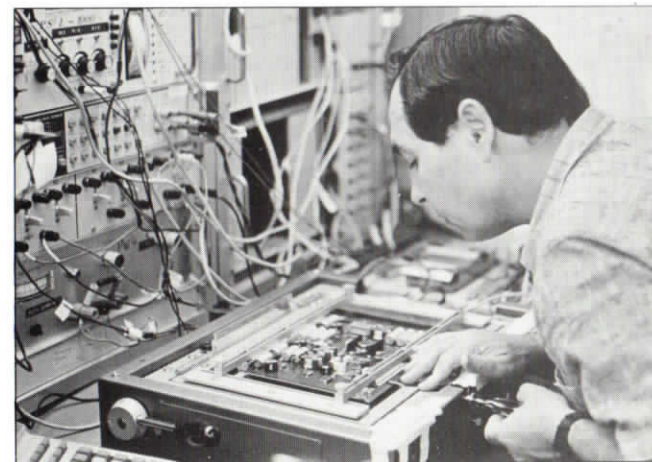
VT 318 är också en duktig Lego-avdelning. Här har många olika typer av kretskort tillverkats under årens lopp. För tillfället har man Lego-tillverkning av styrenheter till frysskåp, taxidator samt åderbräcksmätare.

Stina Holmström formar transistorer.

Birgit Hedlund monterar kretskort för PCM 30-kanal.

Christos Bakirtzis provar likspänningsomriktare.

En vanlig arbetsdag innehåller förarbete, montering, lödning i en lödmaskin, avsnit samt provning av både kretskort och kompletta system. Färdiga produkter levereras till Ericsson, Sverige samt världen över.

Vi tackar VT 318 för att vi fick störa och tar trappan ner en våning för att besöka VT 316.

PS

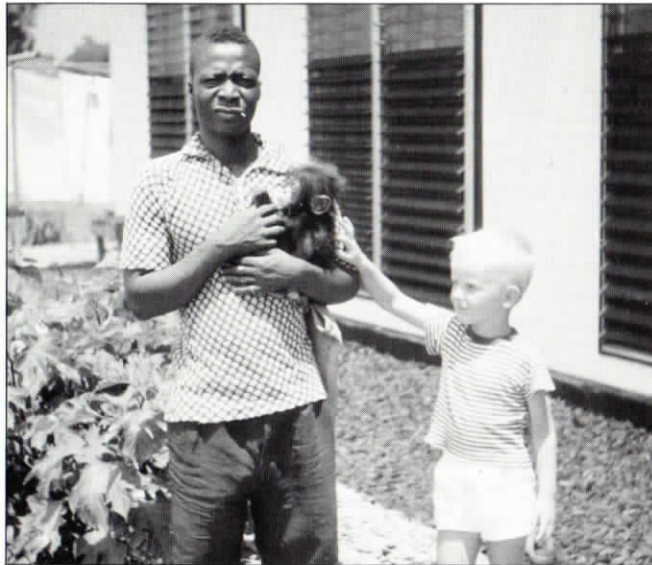

BLAND KABLAR OCH ANNAT

Välkommen tillbaka efter semester och nu när Ni kommit i normala gängor tar jag mig friheten att fortsätta mina upplevelser. Som Ni kanske minns från förra artikeln gick jag på en riktig nit p.g.a. snarkrodorna men det blev inte den sista.

Matövertäckningar

Liberias nationalrätt är "het-pepparsoppa" litet grovt översatt. En dag, ganska snart efter min ankomst, gick vi som vanligt till mässen för att äta lunch. Mina kamraters ögon fick något förklarligt i blicken och de uttryckte sin förtjusning ljudligt. Ah, pepparsoppa! Jag började förstå att detta måste vara en gourmetupplevelse och eftersom jag gillar starkt kryddad mat tänkte jag — smakens. Min tallrik försågs därför rikligt och jag gjorde som alla andra d.v.s. tog några små röda och gröna hackade bitar och lade i soppan. Man får inte vara dum och man ville ju visa sig van. Ingen nybörjare här inte. Nu skulle det smaka gott och eftersom soppan var en nyhet för mig började jag med en sked soppa och luktade och smakade, ja, riktigt analyserade, som väl också den gode läsaren gör inför något nytt. Smakar, det smakar verkligen delikat. Så var det då dags att stilla hungern men — efter fjärde skeden kände jag hur magen plöstligt började brinna. Branden fortsatte upp genom kroppen och halsen och som man gör vid alla vådliga bränder tar man vätska varför jag grep efter ölglaset och drack och drack och drack men ingen bättring kändes. Åter skrattades det runtom men en barmhärtig människa

Sonen vill köpa apa, men inte jag.

lärde mig att en banan eller en klick smör skulle läka. Eftersom båda delarna fanns på bordet var det hela snart över och kom nu ihåg att om Ni någon gång på resa eller dylikt råkar ut för samma sak så har Ni en bra metod i bakfickan. Det blev flera nitar med tiden.

Språkproblem

Men jag för givetvis inte ut i världen för att äta soppa. Nej det var självklart arbete det gällde. Min arbetsgivare var, detta första kontrakt, ett konsortium administrerat av Grängesbergsbolaget och är väl känt av de flesta svenskar

som LAMCO. Jag var anställd som gruppchef för telefonsidan och arbetet omfattade förutom telefoner, nät och växlar även fjärrkontroll av vattennivåer i vattentorn, sjukhusanläggningar, centrala ursystem etc. Jag efterträdde Åke Bidö som väl för de flesta inte är helt obekant eftersom han länge var chef för Ingelstafabriken. När man skall bli en kugge i ett stort företag är det som vi alla vet en oändlig massa nytt som skall läras in. Det blev en hård första tid där all korrespondens, all ordergivning och alla instruktioner skedde

på engelska. Då dessutom våra svarta arbetare talade en slags avhuggen engelska som jag inte förstod så var jag ganska betänkt på hur det skulle gå att klara jobbet — det var med andra ord "svettigt", men har man tagit XXX i båten så får man ro den iland. Jag delgav mina arbetskamrater att jag inte förstod vad jobbarna sade men blev lugnare när jag fick veta att dom flesta haft samma bekymmer. Efter en tid, c:a 2-3 månader, hände det och liksom ett "Sesam öppna Dig" förstod jag varje ord de sade. Det var en märklig upplevelse och otroligt befriande.

"Raka rör"

Grabbarna i gruppen, förutom de svenska teknikerna, behövde en hel del utbildning och styrning bl.a. vid abonnentinstallationer. I gänget fanns en gladlynt liberian som hette Samuel. En dag skulle han installera en telefon i ett hus och jag talade om hur viktigt det var att göra jobbet snyggt och att han måste spika anslutningskabeln rakt. OK boss, var det glada svaret. Efter en stund kom jag tillbaka för att titta till honom och fann då kabeln spikrak men lutade med en ansenlig vinkel mot golvet. Efter en instruktion med ett snöre och en sten hur ett lod fungerade var han helt klar på att NU skulle det bli fint och efter ett nytt OK boss lämnade jag honom. Nästa gång jag kom möttes jag av ett glädjestrålände ansikte men — nu var tråden spikat med lutning åt andra hållet. Snörloppet fram och med en penna gjorde vi små märken på väg-

gen och han fick börja om. Nästa gång fann jag en perfekt installation och delgav Samuel detta i berömande ordalag som sögs in som en chokladbit men så bad jag honom ta ner tråden och då tänkte han nog att nu är bossen vrickad. Det var bara det att efter all spikning i tgråden var den så sargad att en kortslutning var given. Efter denna hårda lärdom skickade jag alltid Samuel på abonnentinstallationer där det fanns särskilda krav på en estetiskt perfekt installation.

Ny kabelsort

Det finns som Ni förstår mängder av kuliga upplevelser att berätta om och jag skall avsluta med en. En kabel som hängde på stolpar och förband huvudorten

Kabelgrävning i bushen.

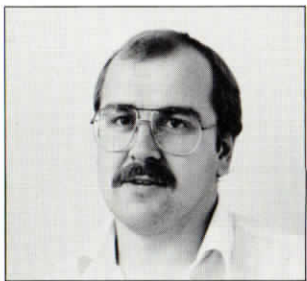
med ett litet flygfält fick sämre och sämre isolationsvärden. Efter undersökning visade det sig att kabeln var "blöt" och i denna regnskog var det kanske inte så underligt. Dessa plastmantlade kablar har en förmåga att suga in men inte andas ut (alltså ingen aluminiumtejp på mantelns insida). Vad göra var frågan eftersom ingen ny kabel fanns att tillgå och flygfältet var en viktig plats fall något hände. Nöden är uppfinnarnas moder heter det och efter nedtag-

ning av kabeln pressade vi in luft med 14 atm. övertryck från företagets däckservice. Inte blev det perfekt men fullt godtagbara isolationsvärden varför arrangemang gjordes för att åter hänga upp kabeln på sin plats. Kabelns längd var 350 meter och eftersom det var 50 meter mellan stolparna blev det åtta stolpar inklusive ändarna. Jag placerade en man vid varje stolpe och själv var jag försedd med en megafon. Efter repetition lyft kabel, gå i stolpskor, börja gå etc befanns tiden mogen för handling. Alltså hojtade jag i megafon "lyft kabel" men till min häpnad lyfte sju men den åttonde sprang iväg som om han hade elden i baken. Det var till råga på allt en svensk tekniker. (Senare anställdes

av ERICSSON och flytta-

de till San Salvador). Andfädd kom han tillbaka och berättade att när han skulle lyfta kabeln började den röra på sig. Det var alltså en orm i det höga elefantgräset som var så lik kabeln att han tog fel. Som Ni förstår är ibland förutsättningarna när man jobbar lite annorlunda än på fabriken. Må så gott till nästa Peking-Nytt.

Sören

VÅR I SYD-AMERIKA

Här fortsätter Åke Johansson den berättelse som Peter Edqvist påbörjade i förra numret av Pekingnytt.

Peter har redogjort för bakgrunden och vad som hände de första tre veckorna i Venezuela så jag börjar där han slutade.

Peter åkte på lördagen, så efter middagen var jag ensam svensk i Caracas. (Det kändes så iallafall). Att bara kunna meddela sig på engelska gör att jag känner mig handikappad. Man missar så mycket i nyanser, inte förstår jag allt heller på engelska.

Lyxliv

De första fyra veckorna bodde vi på ett väldigt flott hotell. Hotell Tamanaco. Stor swimmingpool med restaurang vid sidan om och servering av uppfriskande dryck vid poolkanten.

Pampig foaje med vaktmästare i frack, springpojkar och vakter med pistolen väl synlig.

Flera restauranger med levande musik, mysiga sydamerikanska rytmer, lyxaffärer och väldigt internationell atmosfär.

Nedanför hotellet fanns ett shoppingcenter med nästan allting. För oss med dollar på fickan var det mesta billigt, men för venezolanen dyrt.

Jag köpte ett par jeans. De kostade 375 BS = bolivares; vilket motsvarar ca 100 SEK. På de 10 veckor jag var där gick dollarkursen från 1\$ = 24 Bs till 1\$ = 30 Bs. Hade jag haft dollar kvar i slutet hade allt blivit billigt!

Diversearbete

Första vardagen som ensam svensk i Santa Teresa svimmade en tjej i värmen. God början! Från början var det meningen att jag skulle hålla på med provning och liknande med det var det jag gjorde minst. Förarbetsmaskiner som krånglade, layouter, allmänt tjafs och väntan på grejor och besked.

Det var vad som fyllde min

ra sommaren) några få som kunde engelska, bl.a. en kille från Schweiz. Han jobbade där på ett företag som tillverkar textilmaskiner. De sålde några till Venezuela och han var där och installerade och hjälpte till i början. Sen dess har han blivit kvar. Han är inne på sitt tolfte år nu och trivs väldigt bra.

Bröllop

En dag frågade Eylen om jag

Åke pustar ut på flygplansvingen.

tid. Jag hade mycket kontakt med en venezulansk reparatör, Efraim, i arbetet. Han kunde ingen engelska och jag ingen spanska, mer än "no habla espanol", men vi förstod varandra ganska bra ändå.

Det fanns förutom Eylen och Tomas (som var i Sverige för-

hade lust att följa med på bröllop. Ett sådant erbjudande tackar man inte nej till, så vi packade hennes bil och åkte till San Filipe, 20-25 mil västerut. Vi var fem stycken i bilen bl a hennes mamma, en stadig tant på 100 kg(?), så packningen fick vi ha på flaket. Eylen har en 6 cyl Ford

pickup med automatlåda och aircondition. Nästan alla bilar är utrustade med aircond. Tur det annars blir man kokt!

Väl framme tog vi på oss finstassen och åkte till bröllopfesten. Den hölls i brudens eller brudgummens föräldrahem. Jag blev inte riktigt klar över vilket.

Vi satt på taket och svalkade oss. Det var ett väldigt tjatter och mycket dryck. Alla var väldigt intresserade av att prata med "gringon", några kunde till och med engelska. Det verkar vara vanligt att man åker till USA några år för att studera, men sedan när man kommer hem glömmer man sin engelska. Mycket litteratur, för t.ex. utbildning, tas från Spanien eller Mexico. Jag träffade flera läkare. Ingen av dem kunde engelska. Egendomligt tycker jag!

På söndagen när vi skulle åka till Caracas, stannade vi till vid en "tjurfäktning". Det var ingen riktig tjurfäktning. Det hela går ut på att få tjuren på rygg. Fyra ryttare tävlar med varandra. Tjuren släpps in i arenan och jakten börjar. Det är en farlig sport. Veckan innan blev en åskådare dödad. För att inte bli dödade åkte vi därifrån!

När han såg att jag fick för mycket hemlängtan och då hemresan sköts upp i omgångar kunde jag prata svenska med honom.

Resestrul

Varje dag (nästan) blev jag hämtad vid hotellet och skjutsad till Santa Teresa. En morgon väntade jag en hel timme. Därefter gick jag in till receptionen och bad dem ringa till Santa Teresa och höra varför ingen kom och hämtade mig. Det hade blivit något missförstånd så de bad mig ta en taxi.

Sagt och gjort! Jag haffade en taxi på gatan och bad honom skjutsa mig till Santa Teresa. Det tog väl 5 min innan han förstod vad jag ville. Jag tyckte han körde lite mycket i centrum så jag blev inte så väldigt förvånad när han stannade efter en halvtimme och sa att här Santa Teresa. Stadsdelen! Morsning och Goodbye! När vi hade diskuterat ett tag, jag på engelska och svenska, han på spanska, körde han mig till en taxistation. Där träffade vi en kille som kunde några räkneord på engelska. Tillräckligt mycket för att kunna tala om att det kostade 350 Bs = Bolivares! att åka till Santa Teresa. Jag kom fram 10.30.

Missförstått botemedel

De sista tre veckorna i Venezuela var min mage i olag. På företaget, i Santa Teresa har de företagshälsovård. Två läkare, sjuksköterskor m.m. Jag gick dit och redogjorde för mina krämpor, via tolk och fick ett "recept" (recept = lapp med stämpel på). Väl i Caracas gick vi till en "Farmacia", d.v.s. Apotek, och fick ut några piller. Med vi menar jag Fransisco Saldana från Ericsson i Mexico City och jag.

När han såg att jag fick för mycket hemlängtan och då hemresan sköts upp i omgångar kunde jag prata svenska med honom.

Tillbaka till magsjukan. Jag blev inte så mycket bättre efter de där pillren jag åt i en vecka så jag fick rådet att äta bananer, åt 3-4 stycken och

tillbringade natten på toaletten! Nästa dag fick jag reda på att jag skulle ha ätit Platano! En sorts stora gröna bananer som man inte kan äta råa, utan stekta. I Mexico har de samma namn på alla sorters bananer! Vilket förklarar missförståndet.

Avkoppling

Maten i Venezuela är annars som i Sverige, fast tvärtom. Mycket kött och litet potatis eller vad man får till. Köttet steks väldigt försiktigt. Säger man till att man vill ha hårdstekt, får man vad vi i Sverige kallar rått kött. OBS! Inte råttkött!!

En fredagkväll var jag hembjuden till Björn Magnusson. Han jobbar på Ericsson, i Caracas, och har bl.a. hand om affären i Maplatex. Svensk mat! Potatisgratäng med köttbit. Gott!

Då fick jag reda på att Tre Kronor hade blivit världsmästare! Mycket annat gicks igenom; Hans Holmér, schlager-SM, svenska sommaren, golf m.m. Apropos golf. Jag provade några svingar ihop med grabben i huset. Det var lätt! På söndagen flög de tre svensskarna och jag ut till några korallöar utanför kusten.

Vi tillbringade dagen här. Simmade och solade. Otroligt klart vatten. Tyvärr var korallden döda på den ö vi var på. I den viken vi var fiskade ett tiotal pelikaner. Fascinerande! Fallor som en sten, för att i sista stund sträcka ut näbben för att fylla den med vatten och fisk. Sedan silar de ut vattnet och oftast hade de napp.

Jag kom hem den 22:a maj. Det var väldigt skönt att komma hem till den Svenska sommaren!

Åke Johansson

TELEFONRUTINER?

Efter att en tid varit vikarie och avbytare i vår telefonväxel, blir man förvånad över hur många som tycker att sökare och telefon är väldigt besvärande. Många gånger vet man att vederbörande sitter på sin plats och ändå inte svarar. Irriterande och ytterst nonchalant både mot telefonisten, som försöker att sköta sitt arbete och den som söker dig. Allt som behövs är att lyfta luren, slå nian och tala om att nu är man upptagen en stund samt tala om när man är anträffbar igen. Detta tar på sin höjd en minut.

Vi kan då ge upplysning om det rätta förhållandet, istället för att behöva ha sökaren på långa tider och försöka släta över och småljuga om varför ingen svarar, är det då en stressad och irriterad abonnent i andra ändan av tråden, får man även ta emot en del spydigheter av orsaker som man själv inte är upphov till. SÅ FÖRSÖK OCH SKÄRP ER OCH BETRAKTA TELEFONEN SOM DET ARBETSREDSKAP DET ÄR, BÅDE FÖR DIG SJÄLV OCH ANDRA.

Med vänliga telefonhälsningar
NB Inger Lindén

Läste i pekiNG-nyttss sommarnummer att vi skulle ha full sysselsättning resten av året. Tycker att det inte riktigt stämmer överens med verkligheten. Man "hör" från flera ställen att det finns litet att göra. Hur förhåller det sig egentligen? undrar signaturen
"Bättre häcken full än att sitta vid tomma bord"

svar:

Bedömningen av sysselsättningsläget som vi gjorde i månadsskiftet maj-juni stämmer fortfarande om vi ser på fabriken totalt. Däremot om vi ser på avdelningsnivå så har inläggningen på VT 314 materialkontroll och VT 316 förarbete ej motsvarat den gjorda bedömningen. VT 721 PCM har p g a bristsituationen ej haft full inläggning vissa perioder. När dessa sysselsättningsproblem uppstår är det viktigt att vi ställer upp och byter avdelning alternativt att vi överför arbeten från andra avdelningar. Vi har avdelningar som erhållit högre inläggning än vi bedömde, VT 311 spoltillverkning och VT 317 kabeltillverkning. Tänk på att det är totalresultatet för fabriken som räknas ej endast den egna avdelningen.

Bo Lindesvik

7-mils-rundan

För sjunde året i följd avgjordes Glan Runt söndagen den 6 september. Som vanligt var NG representat med ett stort antal cyklister, i år ca 100 st.

Mellan Vänga och Finspång såg våra funktionärer Nisse Erlandsson och Gunnar Wallström till att NG:arna

fick lite tilltugg i form av saltgurka, bullar och saft. Samma utfodring svarade Gun-Britt "Gigi" Johansson och Pelle Hörström för i Svärtinge, där även Pekingnytt's flygande reporter var placerad.

Första NG:arna till Svärtinge kom ca två timmar efter start. Att det var Leif Rengman som skulle komma först visste vi naturligtvis, men att sedan Gunilla Allardh skulle komma in som tvåa var kanske lite mer överraskande. Både Gu-

Gunilla kompenserar vätskeförlusten.

Börje, "Appel" och Håkan pustar ut.

Gigi och Pelle väntar på matgäster.

nilla och Leif tyckte att det hade gått bra, förutom att det hade varit lite motvind uppåt Finspång.

Efter ca tre timmar droppade våra tappra NG:are in en efter en, alla glada och nöjda med årets Glan Runt.

Väl mött nästa år hälsar Johnny Erlandsson (sektionsledare för cykel) genom Pekingnytt.

PS

Inge och Owe J "på väg in".

EN ANNOR-LUNDA SEMESTER

Tillbringade två av mina semesterveckor på Eksjö Regimente I12. Anledningen till detta var att jag har gått med i Sveriges Kvinnliga Bilkår, och i och med detta måste genomgå en grundkurs på två veckor på sommaren och en vinterdel på två dagar. Huvudsyftet med kursen var att lära sig köra lastbil, men det ingick även en viss militär utbildning. På schemat fanns också ABC-sjukvård, släckning av bränder, självförvar samt pistolskytte. När det gällde lastbilsdelen fick vi utbildning i hur bränsle-, broms- och styrsystem fungerar, bogsering, däckbyte samt övrig daglig vård på bilarna. Det var många nya erfarenheter man fick på den här kursen. Mycket var positivt och jättekul, men det fanns även en del negativt med den. Skrattretande var det när jag

satte mig i lastbilen första gången och upptäckte att mina ben var ca 20 cm för korta. Det var bara att släpa omkring på huvudkudden mellan de olika bilarna. Vi var två tjejer i varje bil och vi fick byta körkompisar flera gånger. Vi hade ett fullspäckat schema. Första veckan höll vi igång mellan 05.45–21.20, så man sov rätt bra trots att sängarna inte var de allra bästa. Vi sov nio tjejer på varje logement. Jag hade turen att hamna på ett logement där alla kom väldigt bra överens. Det var lite si och så med det på de andra logementen. Vi upptäckte ganska snart att det fanns "stridisar" även bland tjejer. Vi var 37 tjejer i åldern 18–54 år. Fritiden tillbringade vi på någon av stans pizzerior eller "korvmojen". Nöjeslivet var inget vidare i Eksjö. Efter två veckor slit fick jag i alla fall ett militärt förarbevis på tung lastbil. Detta var nog den jobbigaste semester jag har haft men också den roligaste. Det var också en ganska skön känsla att komma hem och köra sin egen "bag-

ge" igen. Där räcker ju i alla fall både armar och ben till.

Jill

En sann fiskehistoria

Vid en fisktur under semestern tävlade min kompis och jag om att först få en gädda. Båda använde vi kastspön, men jag fuskade lite och använde även flöte och mask.

Efter en stund ropade han på min hjälp, och då tänkte jag inga vackra tankar. Skulle han vinna igen.

Han hade fått en ejder sa han. (Men i mitt ivriga tillstånd fanns inte en tanke på någon fågel. Det var ju inte det vi tävlade om). Ejder vad var det för fisk, kompisn hade alltid tur.

Jag drog upp mitt spö och hämtade häven och sprang bort där han stod. Med sitt spö spänt och något stort därute verkade det ansträngt. Försiktigt sa

han det är en ejder, jaja sa jag och tog om reven, och blev blöt om fötterna i mina försök att få fäste.

Försiktigt sa han igen och då såg jag vad han fått. En Ejder. Det är ju en fågel, javisst den flög precis under reven då jag kastade säger han.

Efter några dykningar av ejdern kunde vi få den loss och mycket försiktigt lösgjorde vi reven och ejdern kunde med några småfjädrar mindre återvända till de sina, som hela tiden hade iakttagit oss en bit därifrån.

Vem som vann tävlingen, ingen, det blev inget mer napp.

"Storfiskaren"

BUSS TILL MARIEFRED

I ett strålande väder samlades ett 60-tal förhoppningsfulla NG-are lördagen den 29/8 för fritidskommitténs resa till Mariefred-Taxinge.

Halvvägs stannade vi och rastade vid en sjö, där vi tog en förmiddagsfika med tilltugg.

Väl framme vid Mariefred fanns det tid till en timmas fria aktiviteter innan ångtåget avgick till Läggesta.

Resan dit tog ca en timme i anspråk, tur och retur.

Tågresan var en rolig upplevelse. Att åka smalspårig tredjeklass vagn som under-

teknad gjorde, var inte särskilt bekvämt. Det måste ha varit ganska jobbigt på den tiden då dessa tåg var vanliga, att åka långa sträckor.

Vid återkomsten till Mariefred C, vandrade hela gänget till slottsparken vid Gripsholms slott, där vi avät en härlig lunch i det gröna.

Fikapaus i naturen.

Efter lunch besökte en del slottet, medan andra besåg centrala Mariefred.

Samling skedde så åter, och vi tog en underbar båtutture till Taxinge slott. Där kunde vi beskåda en fin park med tillhörande blommor. Den största upplevelsen var dock slottscafeet med sitt hembakade

bröd av alla dess sorter. Efter ca två timmars vistelse vid Taxinge, tog vi vår abbonnerade buss och började färden mot Norrköping igen. Slutligen, Ni som inte var med, Ni vet inte vad Ni gick miste om, tyckte de flesta plus

Per Sewne

Kapten Per med sopsäcken.

Peter letar sittplats.

NYTÄNDNING I FÖRSLAGSVERKSAMHETEN

Som framgår av de ilsket orangefärgade affischerna som pryder våra anslagstavlor är en riksomfattande förslagskampanj på gång. Kampanjen berör alla anställda inom Ericsson Telecoms produktionsdivision och syftar till att få fram förslag som ger ökad leveranssäkerhet, förbättrad kvalitet och minskade kostnader.

Man deltar i kampanjen genom att lämna in förslag på vanligt sätt. Blanketter att skriva på finns hos varje arbetsledare, men det går i nödfall även att skriva på annat papper. Förslagen lämnas sedan i någon av förslagslådorna, till arbetsledaren eller direkt till förslagskommitténs sekreterare, Björn Thyren.

Alla förslagsställare som från årsskiftet fram till och med sista oktober lämnat in ett eller flera förslag som belönats med sammanlagt mer än 10.000 kronor går vidare till en tävlan om ÅRETS FÖRSLAGSSTÄLLARE. Vinnaren, som utses i Stockholm av divisionsledningen tillsammans med representanter för personalorganisationerna, får som pris en studieresa till någon Ericssonfabrik i Europa.

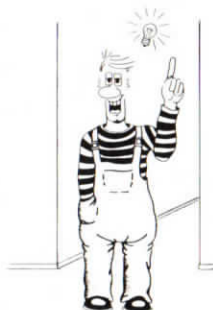
64 års Kurt Gölin

Jag kommer ihåg förslaget mycket väl. Vi hade länge problem med ordningen på ritningar provningsföreskrifter och jag föreslog att vi skulle förvara dokumenten i plastfickor. 175 kr var mycket pengar på den tiden säger Kurt, som också har ett förflutet inom förslagskommittén.

64 års Rune Fyrberg

Visst kommer jag ihåg mina tidiga förslag. Naggpapershållaren använder vi än idag. Jag tror inte jag fick många kronor för förslaget dock. Jasså, var det 200 kr, ja det var ju inte så dåligt på den tiden.

Förslagen ska alltså gälla områdena LEVERANSSÄKERHET, KVALITET eller KOSTNADER för att man ska få delta i den stora tävlingen. De flesta förslag, utom kanske rena klagomål utan påvisande av åtgärd, berör väl på något sätt dessa områden.

Årsavslutning

På sedvanligt sätt kommer vi lokalt här på NG att ha avslutning av förslagsåret med kaffedrickning och utlottning av några fina priser. Alla med belönade förslag under året deltar. Med tanke på vår fabriks 25-årsjubileum får vi hoppas att vi kan göra det extra festligt just i år.

Apropå 25-årsjubileum så har vi letat i gamla luntor för att se hur förslagsverksamheten här på NG startade. Alldeles i be-

gynnelsen, alltså 1964 och tidigare, skickades alla förslag till Stockholm för bedömning. På sommaren 1964 bildades så en lokal kommitté och vi saxar ur det första protokollet, skriver av dåvarande sekreteraren, Rune Lindén:

"Sedan förslagskommitténs bildande den 29 juni 1964 och till årets slut har 11 förslag inlämnats, varav 4 belönats med tillsammans 385 kr fördelade på 2 st à 35 kr, 1 st à 40 kr och 1 st à 275 kr. 3 st har bordlagts för utredning."

Av tidiga förslagsställare som fortfarande jobbar kvar frågar vi Kurt Gölin, 175 kr för förslag till ändrad ritningsarkivering och Rune Fyrberg, 200 kr för förslag till naggpapershållare om de kommer ihåg sina förslag från 1965.

TJEJERNA BÄST IGEN!!

Maria på väg till bassängen.

Gunilla växlar till Ingela.

Håkan ger Örjan startfart.

Flergrensstafetten har gått av stapeln igen och "brudarna" på NG sopade bannan (?) med motståndarna och får nu behålla vandringspriset för alltid. De som grejade detta var Gunilla Allardh (löpning), Ingela Ferin (cykling), Maria Borg (simning), Anna Larsson (hinderlöpning) och Kaisa Mäntylä (löpning). Även grabbarna höll sig långt framme med en fjär-

deplats som med litet tur kunde ha varit en andraplats efter suveräna Energiwerken. Väl kämpande grabbar var Mikael Hedlund (löpning), Leif Rengman (cykling och skytte), Håkan Claesson (löpning), Örjan Andersson (cykling), Benny Selvehed (simning), Johan Larsson (hinderlöpning) och Peter Larsson (löpning). I övrigt låter vi bilderna berätta.

Anna "knäcker" hinder.

Micke puffar igång Rengman.

Kaisa på väg mot seger.

TRETTON RÄTT?

Assar har letat upp en ny sorts tipstävling, källan är okänd. Tipset är något åt plojhållet, men det finns ett rätt svar, även om man måste använda all sin fantasi, ordlekkunskap och idérikedom för att lösa det.

Gör det och lägg lösningen, tillsammans med namn och avdelning i någon av Pekingnytt's brevlådor, senast 15 november. Kanske vankas det priser. Lycka till.

- 1. Insekten på din cykel använder du...**
1 i uppförsbacke
X när du stannar
2 i soligt väder
- 2. En känd reporter besökte 1984 Eskilstuna. När var det?**
1 31 april
X 30 juni
2 31 september
- 3. Vem kan tänkas vara släkt med boxaren eftersom de går lika**
1 läkaren
X polisen
2 lantbrevbäraren
- 4. Var finns det mest G?**
1 Genus
X Grupper
2 Massage
- 5. I vilket av dessa fordon kan man miss-tänka att det finns en hund?**
1 Ambulans
X En taxi med ljus bak
2 En polisbil med blåljus
- 6. Fyra flugor sitter på ett bord. Du slår ihjäl en. Hur många flugor sitter det kvar på bordet?**
1 0 st
X 1 st
2 3 st
- 7. Vilket är lättast att ha i plånboken när man handlar?**
1 Tennislandslaget
X Fotbollslandslaget
2 Ishockeylandslaget
- 8. I vilken stad kan man säga att alla invånare är markägare?**
1 Björneborg
X Karlskoga
2 Göteborg
- 9. En man är bjuden på kafferep hos tre tanter. Till vilken skall han gå för att vara säker på att få kaffebröd? Alla tre har varsin sjukdom?**
1 Tanten med halsont
X Tanten med huvudvärk
2 Tanten med hemorrojder
- 10. Vilket tåg går oftast från Eskilstuna till Tranås?**
1 12.34
X 12.59
2 12.12
- 11. Hur många av årets månader innehåller svenska egennamn?**
1 3 st
X 4 st
2 1 st
- 12. Vem kan tänkas höra samman med metallarbetaren?**
1 Skogshuggaren
X Skohandlaren
2 Stenhuggaren
- 13. Vad är det längsta en hand kan bli?**
1 18 cm
X 29 cm
2 31 cm

VINNARE

Korsordet i sommarnumret av Pekingnytt löstes av tolv anställda. Bland dem drog vi två vinnare, nämligen Jan Lagerström, VT 319 och Britt-Inger Melkersson, VT 724. Pris och ära till dem tycker red.

PEKINGNYTT

Redaktionskommitté: Rune Håkansson (ansvarig utgivare och redaktör), Assar Gunnarsson (metall), Per Sewne (SALF) och Peter Edqvist (SIF). Nästa nummer beräknas komma i dec 87. Manusstopp 15 nov.